

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік 12 р. ав.
на пів року 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць 1 р. ав.

За границю:

на цілий рік 20 рублів
 або 40 франків
на пів року 10 рублів
 або 20 франків
Пощиноне число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о год. 6-й пополудни.

Реданція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперніка. — Експедиція
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попередне застережене. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

До ситуації.

Дневники віденські з суботи, на чолі їх «N fr. Presse» не коньче в добрім гуморі. А попсовав ся їм гумор через засідане палати посольської з п'ятниці, в часі котрого машина парламентарна, мимо обструкції, таки рушила з місця. Палата прийняла предложене правительственне о належитостях судових в першій читаню і порішила переказати его окремії комісії. Не помогли неколко дикі крики, лопканя цульпітами, бубнення руками о стіл, прості вої і рев дичи тевтонської, з'організованої під командою Шенерера, Гросса, Пергельта та Прадого. Предложене правительства прийшло таки на порядок денний.

Розуміє ся, що парламентарна більшість мусіла виступити вже більше агресивно. А агресивність та лежала в різкім виступленю президії проти хлопячих вибриків меншости, котра, як показує ся з кожного поіменного голосованя, не числить богато більше понад 60 голосів. При тім не нарушено зовсім діловодства, як се говорять дневники опозиційні, а лише не дозволено тій меншості пустословити. Більшість парламентарна і президія вийшли з того становиска, що годі дальше терпіти таку на скрізь дурну обструкцію. Се була би занадто коштовна забавка. Два місяці перейшло вже, як відкрито нову раду державну, а в двох тих місяцях кромі уконституованя і ухвали договору торговельного з Болгаршею не зроблено нічого більше.

Плян більшости на будуче такий, що би ще перед зеленими святами внести на порядок денний адресову дебат, а відтак приступити до вибору спільних делегацій. Журбу о дальше полишить палата посольська правительству, позаяк причина до об-

струкції спочиває в рахунку межі Німцями а правительством з нагоди звисних розпоряджень язових. Яку дорогу вибере правительство, щоби межі собою а обструкцією винайти якийсь *modus vivendi* — се питане полишить ся на бої. Се лише певне, що розпорядження язові не можуть бути відкликані, хоч би і теперішній кабінет мусів уступити. Годі також думати про які-небудь мирні переговори межі Чехами а Німцями в соїмі чеськім або поза соїмом, бо роз'ярене Німців занадто велике. Німці не в силі помирити ся так скоро з тою гадкою, що їх супрематія в Чехії і на Мораві раз на все зломана. Наколи в чім можна би Німцям полівити, то хіба в тім, щоби примус знаня язика чеського розложити на трохи дальший час, приміром на 12 літ, так, щоби дитина німецька придбала собі знане чеської мови в часі навіщуваня шкіл середних і університету. На таку уступку могли би і Чехи згодити ся.

Чудним при всім тим видаєсь однак поступоване послів опозиційних, заступаючих інтереси племен славянських. Від часу до часу піддержують они нинішню обструкцію німецьку. За яку ціну? — годі догадати ся. А чейже повинні, приміром, рускі послі опозиційні мати в памяті 1867 рік, коли-то ті самі Німці видали Русь галицьку просто на поталу Полякам. Повинні тямити, що Німець супротив Славян все придержував ся системи *divide et impera*; що ділючи Славян, форигуючи одних проти других, Німці з'їли Славян полабських, поморських і надбалтицьких; що ще і нині нищать они враз з Італійцями силу полудневих Славян... Піддержувати нинішню обструкцію Німців австрійських значить одно, що самохіть лізти в тевтонське ярмо або видавати Славян австрійських на затрату. Не виступаємо ми тут проти о-

позиційних наших послів яко опозиції; не осуджуємо їх тактики. Будучність покаже, хто лучше зрозумів нинішню ситуацію політичну Русинів в Австрії. Але се річ певна, що поборювати нині правительство за се, що оно вимірило Чехам повну справедливість і іти рука в руку з Німцями — се мабуте не славянська політика. Дашиньскому і Козакевичеві така політика до лиця. Се послі народа, се інтернаціоналі. Але людовцям польским, Стояловцям і послам опозиційним руским не яло ся в тій тяжкій борбі Славян проти Німців стояти по стороні гордих геґемонів.

ДО ПИСЬ.

Де-що про Русинів в Бразилії

По перечитаню цікавого опису повернувших емігрантів Стефанщиного і тов., прийшла мені гадка поділитись з публікою відомостю, що-до дат де і в якій скількості осіли Русини в Бразилії.

Се тому варто знати, щоби не пускати тих Русинів на винародовлене: знаю автентично, що є рішучі наміри не допускати туди нічого руского і систематично — як найскорше еволювати тих руских переселенців в Бразилії, котрі осіли побіч давних польських колоній. — Тамошнє латинське священство постарало ся, що курітібський єпископ лат. заявив був, що грецького обряду не визнає і не згодить ся на прийняте руского духовенства. Та справа мусіла оперти ся аж о Ватикан. — Так отже бідують там наші переселенці фізично, бо хоть клімат не злий, однак серед порядків бразилійських — найгірша в світі анархія і ледачість, — тож чекає там страшенна нужда прибувшого осадника — серед відвічних диких лісів, де брак комунікації, промислу, торговлі. Але ще гірше стоять они під зглядом духовим: позбавлені всього того духо-

Дружба і подруже.

З чеського

Ярослава Вреліцького.

Стояв в своїй робітні перед майже зовсім готовим образом. Не мож однак сказати, щоби приглядав ся ему з особливим вдоволенем. Противно! Его лице мало вираз терпкої, понурої іронії. Проти него сидів на переверненій паці его товариш, різьбар Мартан і курив поволі з довгої файки. Він прийшов з поблизької своєї робітні — они були сусідами від многих літ — щоби яку годинку побалакати. Однак векорі прийшов до пересвідчення, що нині з товаришем годі богато говорити; однак не хтів вставати, поки докурить файки. Видячи, що годі нині з товаришем що почати мовчав. А мовчати вмів він знаменито, — в крузі товаришів був славний з сеї штуки, а лише облаки диму его файки і від часу до часу глибоке зітхненє давало знати про его присутність.

Маляр стояв тимчасом неспокоїно перед шталогами. Нині знов, як говорили прийшов на него лихий день; рідко се лучало ся, але тим гірше, коли лучилось. Нараз звернув ся до різьбара і споглядаючи на свій малюнок призначений на найблизшу виставу розпочав довгу бесі-

ду. Оттакі проповіді лежали в его звичаю, він почував полекіну, коли вговорив ся.

Маєш отсе, Людвіку — все надармо. Роби що хоч, ми все епіґони і все йде до кінця — коли чоловік має ся визначити, мусить мати призначенє, мусить мати всі дарованя природи крім таланту — бо се посідне се майже річ побічна — мусить мати вигляд, — сеґо я не маю — мусить мати значенє між жінками, а я для них нічим, мусить мати гарне, милозвучне назвиско, що саме від себе пролітає світ — мусить в свій час прийти на світ, а не при кінці девятнадцатого столітя — всего того мені як раз бракує — сеґож не можеш заперечити!

— Дай мені спокій з твоїми «теоріями» відповів Мартан — як зачинаєш, так бувай здоров!

Встав, вичистив файку до спловачки, що стояла коло шталоґ.

— Чиж посідаю я яку з сих прикмет? горячив ся маляр — будьже справедливий а коли ти ним не є, то я хочу ним бути. Чому зродила мене природа з сею дрібкою таланту в тім пізній часі, коли всі тори штуки вже давно визіджені? З тим горбом, карячою стату, з сям відражаючим лицем Сатира, сею худощавою рукою — що? Бачиш, не відповідаєш. А для жінок — таж ті маши рядять світом — я лише посьміховищем! А моє імя! Що за іронія.

Чиж може бути невідповідніше для артиста імя — як Келестин Новачек — га?!

Маляр стояв в тій хвили в середній комнаті, руки витягнені перед себе, цинічна усмішка на лиці. Справді, було щось нерівного в тій статі, що нагадувала на карикатури артистів в гумористичних журналах.

Спокоїно стояв напроти него Мартан. Він привик до тих вибухів і від давна знав ті теорії, які їм товаришили, не відповідав навіть рухом. Коли збрав ся до відходу, запитав коло дверей мов би случайно: Чи Гвідо був в тебе нині?

Маляр опустил руки і проворчав успокоївши ся трохи: Ні!

А вчєра?

— Ані вчєра, ані передвчєра.

— Що-ж він робить?

— Чи я знаю? Чи я его сторож?

— При вашій дружбі.

— Не лють мене — дружба — еґе!

— Як.

Маляр місто відповісти підійшов до малого столика, де стояла мала тарілочка з білетами і листами, і взяв звідси лист, який передав Мартанови. Різьбар взяв і прочитав півголосом: Міля Ортмілер і Гвідо Дубський, інженер, заручені.

Різьбар поклав головою і закликав зачудований:

вого елемента — до якого ту привикли. Не мають села свого, церкви, священників; письменні не мають (а тих є багато) ніякої лектури, словом позбавлені всею, що могло би їх вязати з Русію. Вони се дуже відчувають і ті, котрим удало ся по двох трьох літах перебути ті найтяжші — справді героїчної витревалости вимагаючі — початки, хоть не мають ся в правдивім гаразді, однак відчувають сильно потребу рускої церкви, священників, книжок, часописей, як се видно з листів писаних до родини, де благають о священника (н. пр. лист Теодора Потоцького до родини і «імоє» в Миклашеві коло Львова).

Наша честь народна вимагає займити ся ними, вислати їм священників, достарчити книжок і популярних часописей; по просту не випадаеть перед історією кидати так легко, без борби — 20,000 Русинів на безпробачне винароджене — згори замірене — ослаблюючи наш елемент тут, на то, щоби скріпити ним инші колонії — і так досить сильні — в Парані. Передімною виразив ся один із знатніших Поляків так, «що Русинів уважають Поляки в найближшій будучности за погібших».

Поляки хотять там збудувати тревалу колонію, спольщити цілий той стан; на взір инших народів європейських, як Англіїців, Французів. — Мають вже там около 40.000 Поляків + 20.000 Русинів т. є. 80% рілничої людности. — Клімат там (на височині Парани) добрий — такий як в Італії — культура португальська низько стоїть — край на пів дикий, тож они мають надію змайоризувати і забрати той край. Прото не жалують они матеріалу до того забору покоевого. 10% емігрантів мусить згинути в дорозі і в першій так страшно тяжкій році початкової господарки; однак лишить ся 90% яко армія колоніяльної Польщі.

Очевидно що Русини не можуть своїми людьми підпрати і будувати колоніяльну Польщу; длятого не повинен ані один руский хлопец іхати до Бразилії — не говорю о плянтаціях — але і на колонії рілничі в полудні Бразилії. — На щастє і сама Бразилія перестала приймати абеолютно наших людей (Галичан і Буковинців) — навіть тих що їдуть власним коштом — це хотять випускати. — (Хиба може приватні плянтатори, ведучи покутно торговлю невідьничками але і ті вже не хотять наших людей на смерть).

Так отже можемо бути певні, що вже не будуть туди більше емігрувати наші хлопці. Але обовязок народний каже нам не кидати тамтих на поталу.

Маю надію, що і Хв. Редакція причинить ся до удержаня рускості у вешчасних наших переселенців в Парані і подаю в тій цілі близкі дати про тих Русинів і адреси кількох добре письменних людей на тих колоніях. Треба копче вислати туди священників, книжок і часописей. — Порто коштує так як до Півн. Америки,

т. є. від кожних 50 грамів посылки «друки» під опаскою платить ся 3 кр. а. в. — Опаску треба давати так широку, щоби не видно що се за часопись, бо будуть здаєсь всякі рускі пьсьма конфіскувати ся на почті в Курітібі.

(Конець буде.)

Давидівський процес.

Дня 28. мая розпочав ся процес против 29 селян з Давидова, львівського повіту. Прокуратор обжаловує їх о публичне насильство з §. 386 і з §. 83 закона карного — о тяжке скаліченє з §. 143 і з §. 153 закона карного о публичне насильство з §. 81 к. зак. о збіговище з §. 279 зак. кар. і о проступок з §. 283 зак. кар. Розправа потребає до 10 днів. Крім 60 свідків доси покликаних жадають оборонці покликаня ще нових. Акт обжалованя обіймає 49 сторін а виготовив его сам прокуратор, Середовский. Межи обжалованими є одна женщина Бригіда Граб.

Вступ на розправу дозволений лиш за білетами. На дотеперішній розправі учаєє дуже мало публіки.

Розправа веде ся перед звичайним трибуналом, котрому проводить радник К. Хилиньский, вотантами є радники Льоренц, Франц і Нитарский, заступниками вотантів радники Тустановский і Литвинович. Обжаловує прокуратор Середовский. Оборону ведуть адвокати Сумпер, Лілієн і Сокаль. Оборонці на початку розправи поставили внесєє, щоби трибунал узнав ся некомпетентним до судженя справи і передав єї судови присяглих.

Після гадки оборонців заходить ту убийство а навіть після інтерпретації д-ра Лілієна морд, бо хлопці гонячи за Попелем, кричали: «Убив хлопца, берім голову за голову!»

Трибунал відкинув внесєє оборонців і розпочала ся розправа. Безпосередню причиною убийства в Давидові, після акту обжалованя, були урльопники. На 11. марта визначено вибори з V. курії в Давидові, а до їх переведєня визначено тамошного приватного офіціяліста Станислава Попеля. Невдоволенє наступило межи горькою урльопників і резервістів за те, що не втягнуто їх до виборчої листи. Они не внесли в своїм часі рекалямацій, тож не одержали карт до голосованя. Сю справу обговорювано на зборах 7. марта, котрі урядив п. Козакевич, соціяліст. По зборах Корковский, один з виновників, повторяв зачуті на зборах слова о кривдах селян, Ян Мазув грозив в коршімі, що підчас виборів буде яко капраль комендерувати і заштає длячого військові не мають голосу». В день виборів станули урльопники перед виборчим будинком з киями і загрозили, що кождому, хто би поважив ся голосувати, заким они дістануть карти голосованя, провалять голову. До урльопників прилучили ся инші хлопці, а ви-

ступленє їх було так грізне, що виборча комісія сиділа бездільно через дві години, бо ніхто не мав відваги голосувати. По великих старанях удало ся наклонити до голосованя. Віддано вже до двіста голосів, коли кинула ся товпа до дверей в так грізній поставі, що комісія утікла. Попель схоронив ся до кошар жандармерії, (під одним дахом з гром. урядом). Заатаковано льокаль жандармерії, котрого боронило двох жандармів, а в товпі розлягали ся голоси: «Видати злодія, покрав папери. Дайте его тут, повісити его зараз!» Попель вийшов і почав уневинняти ся, тоді то злпано его за поли і тягнуто на двір але жандармам удало ся втягнути его назад до сінній і сховали ся всі в канцелярії. Але в тій хвили двері від канцелярії виломано і комісія утікла на двір. Попель хотів скрити ся до комірки, але допали его хлопці, почали бити кулаками і тягнули на двір. Тоді Попель скалічений вже в чоло, ужив револьвер і убив Михайла Дацка з Черешина. По застріленю товпа троха завернула ся а Попель вийшов на двір і просив жандармів о ратунок. Жандарм вів під руку Попеля, зраненого і дуже ослабленого. За ними ступали розлючені товпи і кричали: «Убити его. Голова за голову!» Град камінів сипав ся на Попеля. Обезсилений упав Попель лицем до землі. Тоді приступили до него хлопці, били і знуцали ся, доки не сконав. Один з товпи пірвав револьвер лежачий коло Попеля і пустив ся з ним на жандарма. Жандарм убив его.

Крім сего акт обжалованя закидує ще побитє тамошного віта.

Вісти політичні.

Парляментарні відносини стають ся з кождою хвилею щораз то більше невиносимі. Опозиційна праса дуже тим радує ся; з вдоволенєм описує она парляментарну анархію і заповідає продовженє скандальних сцен. Противні днівники знов раді би знайти дорогу виходу, але ні один з них не вміє знайти способу, який поміг би вийти з заклятого колеса. «Neue fr. Presse» а з нею соціялістична часопись «Arbeiter Ztg.» не чують ся від радости по причині парляментарних заколотів. Оба ті органи заохочують до неумолимої обструкції і заповідають, що найближні парляментарні засіданя приберуть небувале доси видовище. Як оно буде виглядати, не тяжко вже десь відгадати. Хиба, що дочекаєм ся, як Шенерер і его товариші заапелюють до сили кулака, проженуть президію, та знищать всі акти. Щоби могло бути лучше, мусить наступити ще много гірше — каже «Reichswehr». І слушно. Зблукана людина вертає з мильної дороги найчастійше лиш тоді, коли пересвідчить ся, що на дотеперішній дорозі не трафить до цілі, або коли побачить, що

— Він женить ся?
— Як бачиш — відповів різко маляр.
— Когож вибрав?
— Чиж я знаю — що мене обходять дівчата.
— Ти не знаєш єї?
— Як жеж маю знати? — Чиж она з Праги? А хоч би і була, тоб я більше не знав про ню, відповів іронічно маляр.
— Чи она з провінції?
— Певно — гусочка зі села; певно очарувала его десь на бали своєю глупотою, яку він держить за невинність.
— Чи знав ти що про его любов?
— Ще того бракувало! Ні — ще може бути для него посередником — ні — до сего я за глухий мій товаришу!
— Отже навіть тобі, своєму найлучшому, може одинокому справжньому другови він не звірив ся?
— Лиши, прошу тебе такі фрази — відповів понуро маляр — нині нема дружби. Нині рано прислав мені почтою отсей свисток — нічо більше. На щож впрочім — додав іронічно по хвили — таж не буду колісати їх дітний — яб їх скорше попереуджував.
Отся гадка здавалось — особливо подобалась єму, бо кілька разів пробормотів отті слова.

Мартан бачив сильне зворушенє товариша.

Він розирацав ся і сказав спокійно: Бувай здоров — в каварні побачимось?

— Не знаю, може — здоров!

Коли Мартан вийшов з комнати, вшав маляр на фотель і заквив собі руками лице. Перед ним, на столі, де Мартан кинув єї, лежала зловища карточка, повідомленє Гвіда. Він не хотів навіть дивитись на неї. Однак навіть через вузкі пальці его худощавої руки виглядали букви, мовби, як єму здавалось насміхали ся з него. Так, пьсьмо здавало ся мало визначну фізіогномію: пьсьмо імени Дубського було понуре, елегійне мовби его мучило лихе сумління, пьсьмо его судженої веселе, мов би виконувало танець побіди.

Маляр підняв ся напрасно, вхопив папір і кинув далеко від себе в кут робітні, між купу лежачих в безладі відкинутих студий. Відтак знов попав в свою задуму, довго, болючо думав і думав. Таж сей Дубский се було для него все життя.

Він згадав сей холодний вечер перед двадцяти літами, коли Дубский найшов его, як стояв на березі шумячої Молдави. Він хотів як раз одним скоком покінчити своє марне житє. При тім заховував ся так незручно і впадаючо в око, що звернув на себе увагу перехожого молодця. Чужинець вдав ся в розмову з нещасливим, завів его на лавку під каштанами. Там лежала тека з шкідцями відчаяного, він лишив єї там.

Дубский вговорював его довго, потішав, завів до поблизької гостиниці на вечерю, покріпив его вином, розвідував ся про его відносини, его адрес і при відході втиснув єму в руку десять золотих. У всім, що робив була якась така ніжність, що здувжав дикого і чутливого маляря позискати для себе. Він поєднав его знов з житєм. На другий день відвідав его в его мешканю. Перестрах здійняв его, коли увійшов до маленької комнати, коли побачив ложе, на яким сей спав, вікно в дасі, при яким малював. Без відомости Новачка вимовив сейчас помешканє, наймив єму ясну робітню і урядив єї. Був для него батьком, братом, другом і меценатом. Він радував ся мов дитина першими несмілими пробами, що були через критику прихильно прийті, і робив для него ще більше. Проникливим духом, пізнав натуру маляря, проводив его на властиву дорогу, коли став вже вагувати ся, ведений скептицизмом збільшеним ще недугою. Би-стрим оком пізнав і беріг великий скарб поезії, який почивав у нутрі сего неопозірного горбача, він завів его на дорогу романтичного ідеалізму, в край казок, де талант Новачка найшов для себе відповідне пристановиско.

(Далі буде.)

бракує їй якого небудь виходу. »N. fr. Presse« радить правительству попустити, за всяку ціну уникати обструкції і завести порозуміння з опозицією. Попустити, значило би для правительства тільки хіба, що перемінити акторів; порозумівати ся знов мож доперва тоді, коли наступить бодай яке таке отверезенє. А того днесь в опозиції нема. Ситуація в віденському парламенті знаходить відгомін і в заграничній прасі, а передовсім в німецькій. Реляції про австро-угорську монархію, які дістають ся до німецьких заграничних дневників, представляють, мовби тут панувала війна, а поодинокі народи взаємно на себе нападали і нищили ся безпощадно. О парламентарнім заколоті і обструкції говорять они з фарисейським пожалованем, а тимчасом не бачуть, що і в самій Німеччині не йделучше.

Німецький парламент відрочено перед кількома днями тільки для того, що показав ся на разі неспосібний до ніякої роботи. Коли прийшло на порядок денний предложенє о зарібку рукодільників, показало ся, що парламент був здекомплетований. Стягнуто тоді послів виравді до голосованя, але на слідоуючих засіданях повторяла ся раз-враз та сама історія. Справи до полагоди мав парламент дуже важні, а мимо того наступила павза аж 4-тижднева, що забере безперечно більше часу від 10-мінутівних павз посла Шікера і Дашиньского. В пруськім парламенті не йде також гладко. Новеля о зборах і товариствах вернула з комісії так покалічена, що правительство мусіло заявити, що годі нею покористувати ся. А дебата при нагоді новелі показала, що і в державі корінних юнкрів німецьких не все в порядку. Правительство жалувало ся, що край підмінований революцією, що державі грозять сприсяженя. В ліберальній партії і в центрум піднесли ся знов голоси, що горожанська свобода загрожена, а права горожан падають жертвою самоволі правительства. При тій дебаті виявила ся рішуча борба межі прихильниками парламентаризму а вимогами правительства за збільшення его авторитету. Впрочім найлучше характеризуює німецькі відносини процес Тавша, де кримінальний комісар стає комісаром всяких інтриг против найвищих кругів правительства. Своїми інтригами валив він міністерства і занепокоює державу; двох ним вже повалених міністрів стає за свідків в тім процесі, а деякі теперішні міністри не виключаючи кн. Гогенлоге знайдуть в нім упадок — як о тім голосно говорять в Берліні. В наслідок того процесу, по котрім сподіють ся, що наступить зміна в правительстві, центрум перло на відрочено парламенту німецького; наслідком того були і вискази з пруськім сеймі: »Ми не віримо поліції!« Так отже відносини наші від німецьких ріжнять ся хіба краскою.

В французькім парламенті панує також заколот. Межі послами повстала партія, котра викликає найріжнородніші позори до поваленя теперішнього правительства. Ужито до того послидної катастрофи з пожою базару добродійности, а коли се не допомогло, тоді почато робити правительству закиди, що оно зриває з традицією і основами республіканськими, а піддає ся клерикалізмові і монархізмові. Нагоду до того дала церковна бесіда о. Олівера, доминикана, в котрій він мав згідно виразити ся о республіканцях. — Республіканець Вальле виступив остро против правительства і закинув, що оно кокетуючи з противниками республіки не піддало бесіди о. Олівера цензурі і не зборонило ему вступу до Франції, коли Доминиканам заборонено проживати в Франції. На се відповів президент міністрів Мелін і відпер закиди роблені правительству, а що до о. Олівера заявив, що ему ніяка права вільно проживати в Франції, бо заказ відносить ся до цілого чина Доминиканів, а не до поодиноких осіб. З відповіду правительства не згодили ся его противники і заявили се устами посла Делькасого. Однак внесене Делькасого, щоби відповіді правительства не приняти до відомости упало, а перейшло противне внесене 296 голосами против 231. З сего показує ся, що і в Франції правительство не має за собою ні імпонуючої більшости, ні великого почутя парламентаризму, коли такі нічого не значучі поводи витягають ся до поваленя правительства.

Грецьке правительство жалує ся перед ре-

презентантами держав, що Турки не зважають на воєнний роз'єм, а заняли кілька позицій в нейтральній полосі. На Крети банди башибоуків нападають на ново на християн. Одно село коло Кандії запалили і замордували 15 християн. Готов кінець війни бути початком нової війни.

НОВИНКИ.

— 3 Наукового товариства імени Шевченка. Засіданє історичної комісії відбуде ся дня 2 п. ст. червня о годині 7 вечером. На порядку деннім: реферат проф. М. Грушевського »Нові розвідки з історії давньої Русі«. — О годині 7½ засіданє секції фіольологічної з таким порядком: а) пп. Л. Гнатипак, В. Гнатюк і О. Роздольський зreferують свої збірники казок; б) проф. Кокорудз подасть огляд розвідок в справозданях руських гімназій за остатні роки; в) проф. М. Грушевський предложит розвідку Ол. Кониського про хронологію писань Шевченка.

— 3 Бережан пишуть: Дня 3 н. ст. червня с. р. відбудуть ся загальні збори товариства »Бережанський Боян« в Бережанах о 6 годині вечером в комнатах товариства, на котрі запрошуює ся всіх членів, з тим, що окремі запрошенія вислати ся не будуть. — Від Виділу »Бережанського Бояна«.

— 3 Перемишля доносять: З причин независимих від комітету дівочий вечер на дохід приюта, для руських дітей в Перемишлі — *не відбуде ся*. Відложено его на неозначений час. — За комітет *Несторовичева*.

— 3і Стрия оповіщують: Стрийській Боян устроює на другий день лат. Зелених святах прогулку до Бубнища, найкращої місцевости нашого Підгір'я і запрошує отсім Ви. Родимців околиці Стрия і Болехова з родинами до найчисленнішої учаси. Для Стриян виїзд із Стрия раннім поїздом до Болехова, а віддак замовленими підводами на місце призначеня. Поворот вечером. В програму прогульки входять продукції хору Бояня і товариські гри. Родини беручі участь в тій прогульці, звольять заємогрити ся в віктуали.

— Товариство Русинів »Громада« у Відні вибрало новий виділ, в котрого склад ввійшли: яко голова о. др. Сембратович, парох тутешної церкви; яко заступник голови др. Вол. Янович практикуючий лікар; яко касиєр п. Мазуркевич офіціал в міністерстві просвіти; яко секретар і господар п. А. Хромовський ученик торговельної академії; яко бібліотекар п. Чернявський офіціал Північної залізничі. В склад суду мирового входять др. Ол. Кулачковский редактор »Вістника законів державних«, п. Василь Сивак ок. правник і п. Ал. Данкевич. — Членів є 38. В бібліотеці є 380 томів, в читальні несповна 20 часосиць.

— Про угорських Русинів подібуюємо в »Pester Lloyd« такі вісти: В берегетіком комітаті видав лієнчикі Галяс брошуру, в котрій по причині торжеств тисячлітного ієтнованя угорської держави під Бескидом пише про страшний стан фізичного і економічного упадку угорських Русинів. Звертає увагу на невиносиме обдовженє селян, змаллий через зарази їх стан, здрибнєлий до карловатої рід худоби і т. д. Всеюди кидась в очи звиродженє руського населеня, велике число калік, особливо осіб з волею (die Kröpfl) а також більше ніж давнійшими літми або й тепер в неруських околицях т. з. безтолкових (Blöde). Очевидно крайня нужда причиною всего.

Сего місяця відбувала ся анкета послів з північно угорських сторін, населених Русинами, в будапештєнськім парламенті, де прийато до відомости, що учинено до піднесеня доброту руського населеня. Показує ся, що кромі побільшеня стану урядів і жандармерій для спиненя і контролі імміграції (жидів), відписано за 5 літ заляглі державні податки і постановлено між иньшим заложити школу кошикарства та деревляних виробів.

При отвореню пам'ятника цїсареві Марії Тересі в Прешбурзі, приймаючи ріжні депутатські промови цїсар до угварського єпископа Фірцака: »А що там роблять біді Русини в ваших околицях? Чи се смірюють?« Отримавши відповідь, що завдяки зарядженням правительства видно мале поліпшенє і що є надія на лучшу будущину, відповів цїсар: »Тим добрим (bravem) людям треба всіми можливими способами помагати.«

— Окружний суд в Стрию. Урядова часосиє оголошує розпорядженє міністерства судівництва, після котрого окружний суд в Стрию розпочне свою діяльність з днем 1 падолиста с. р.

— В університетських клініках у Львові безплатна ординація лиш для убогих хорих відбуває ся що дня, а іменно: в клініці для внутрішних хороб від год. 7 до 10 а в хірургічній клініці від год. 8 до 11 перед полуднем.

— Внесеня руських послів. Сими днями поставив пос. Танячкєвич внесенє, в котрім домагає ся ухвалєня закона о національностях і закона о екзистенції. — При розправі бюджетовій мають поставити руські радикальні послы постулят поділу Галичини на дві адміністраційні части: всхідну — руську і західну — польську. Так самі послы мають поставити наглядче внесенє, де візвуть парламент до ухвалєня, щоби на будуче правительство не приходило перед палату з неправдивими інформаціями. Внесенє се основують они на розправах судових з виборчих процесех, котрі мали дати їм доказ що урядові реляції гр. Баденьго перед парламентом були неправдивими.

— Пригода в кирниці. В Молодї на Буковині хотів тамошний господар Василь Комаринський направити свою кирницю. Тому що кирниця глибока на 27 метрів, віддав на праву єї майстрови Іванови Гросульови. Коли майстер спутив ся до кирниці, занепокоїли ся всі, що він не дає о собі жадного знаку життя. Кликали і кликали з гори а з долу ішов тільки глухий відголос власних слів. Тоді 24-літній парубок Юрко Йосип кавав спустити ся у ведрі на долину. Не успів ще зійти до половини глибини, коли на горі побачили, як він перехилив ся з ведра і упав на долину. Люди не могли витолкувати собі того, але сам властитель нещасної кирниці, 67-літній старець рішив ся спустити у темну пропасть. Ведро пішло знов у долину і незадово витягнули его знов порожним а нова жертва не давала по собі жадних ознак життя. Тепер вже ніхто не важив ся лізти у таємничу челясть. Люди додумували ся, що в кирниці набирало ся нездорового повітря і оно не дає приступу до кирниці. Повідомили о цїлім випадку черновецьке старство, а оно звернуло ся до магістрату з просьбою, щоби вислав до Молодї відділ огневої сторожи для ратованя нещасливих. Сторожа огнева удала ся на місце нещастя, але там вже люди випомпували повітре з кирниці і витягнули усїх трех нещасливих — бездушними трупами. Лікар сконстатував смерть через удушенє шкідливими газами. Майстер Гросульови оставив вдову з шестеро дрібними дітьми, Йосип був нежонатий а Комаринський вдовець, що мав одну замужню доньку. Може не було би прийшло до такого нещастя, коби були ужалі тої осторожности, щоби спускати ся зі світлом у яму. Як світло згаєне, то знак, що чоловік не може там дихати.

Укарана цікавість. На залізничій стації в Вроцлаві вже мав повіз відїзджати, коли з почекальній вибіг якийсь добродій і біжучи вздовж поїзду, раз враз кликав гнївно:

»Маєр! пане Маєр!«

Один подорожний вихлип голову цікаво і в тій хвили одержав від него замапшто по лиці. В тій хвили і потяг рушив. Подорожний кидав ся як біснуватий, бе увесь дворець дивив ся на се і всі пасажирн пугали від сміху. На найблизній стації висідає і цілу свою справу предкладає начальникови стації, жадаючи сатнефаксії.

Колі скінчив своє оповіданє, питає его начальник:

— Чи ви зовете ся »Маєр« ?

— Але де там?! Я називаюсь Бухгольц.

— Бухгольц? А то знаменито! — мовить начальник. В такім разі почекана вас не дотичить, бо він хотів єї дати Маєрови. Шож вас та ціла історія може обходити?

— Аччіяріто, недоспілий убийник короля Гумберта вже засуджений. Минувшого тижня відбула ся розправа в Римі проти него. Аччіяріто робив неприяте вражінє так занебанім стромє, як і відразливим виразом лиця. Має коротке чорне волосє, вусік, глибоко осаджені а новні іскор очі, витягнені вперед підбородок і відстаючі уши. Яко причину замаху на короля подав між иньшим ненависть до богатих і короля. На вид своєї любовничі, котру візвано за євїдка, почав Аччіяріто дрожати на цілім тілі і затискати кулаки, она оповідала о нім, що то найпильніший і найпорядніший робітник в світї і дуже добрий чоловік. Після неї Аччіяріто був пристрастним читателем газети *Avanti*, *Messaggero* і *Tribuna*. Двох своїх злочинця визнало, що по тифусі перед трема літми зраждав він умислові збоченя, а его тітка пішла до дому божевільних. По промовах прокуратора і адвокатів, що просили о загідженє кари, судії присяжні uznали Аччіяріта винним злочину замеху на короля, а трибунал засудив его на найтяжшу кару се є на досмертну вязницю. — Аччіяріто крикнув по прочитаню приговора: »найжє анархія!« і до кінца заховував ся зухвало в бесїді і в руках.

ПОСМЕРТНІ ₪ ВІСТИ.

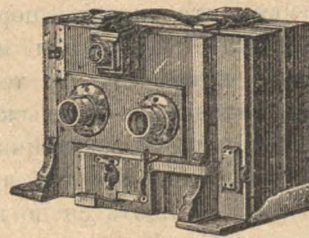
— Померли у Львові Йосиф Пйонтковський, бувши президенту суду краєвого у Львові, проживши 79 літ. — Леонтия Голинський, радник висшого суду краєвого, містосеніор ставропигійського інституту. Покійник, родом Русин визначав ся глибокими юридичними відомостями і був загално люблений.

Розклад їзди на залізницях

після часу середно-європейського пізнішого о 36 минут від львівського, важний від 1-го мая 1897.

Поїзд	год.	приходить до Львова	Поїзд	год.	відходить зі Львова
особовий	7:30	з Сучави і Черновець	поспішн.	6—	до Підволочиск і Бродів
мішаний	7:50	з Янова	"	6:10	до Черновець і Сучави
особовий	8:05	зі Стрия і Лавочного	особовий	6:45	до Черновець і Сучави
"	8:15	з Тернополя і Бродів	поспішн.	8:40	до Кракова
"	8:25	з Сокала і Ярослава через Рава	"	8:55	до Кракова в спол. з Н. Санчом і Розвадовом
"	9:10	з Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Яслом і Равою	"	9:20	до Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом
"	10:35	з Ярослава	"	9:25	до Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом
мішаний	1:15	з Янова	мішаний	9:40	до Янова
поспішн.	1:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом, Загірем і Хировом	особовий	10:05	до Підволочиск і Бродів
особовий	1:40	зі Стрия і Лавочного в сполуч. з Хировом і Станиславом	"	10:45	до Черновець і Сучави
поспішн.	1:50	з Сучави і Черновець	мішаний	1:04	до Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята
"	2:30	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	1:55	до Підволочиск і Бродів
особовий	5:20	з Підволочиск і Бродів	особовий	2:40	до Черновець і Сучави
"	5:25	з Белзця в спол. з Сокалем і Ярославом	поспішн.	2:50	до Кракова в сполуч. з Равою і Хировом
"	5:45	з Черновець	особовий	3:05	до Стрия і Скольного
"	6—	з Підволочиск	мішаний	3:15	до Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{6}$ і від $\frac{1}{6}-\frac{30}{8}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повседневні дні
Ніч			"	4:40	до Ярослава
особовий	6:55	з Кракова з Розвадовом сполуч.	Ніч		
мішаний	8—	з Янова від $\frac{1}{5}-\frac{14}{6}$ і від $\frac{1}{6}-\frac{30}{8}$ щоденно, від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в повседневні дні	особовий	6:45	до Кракова в сполуч. з Н. Санчом, Загірем і Хировом
поспішн.	8:45	з Кракова	мішаний	7:05	до Сокала і Ярослава через Рава
мішаний	9:01	з Янова від $\frac{15}{6}-\frac{31}{8}$ в свята	особовий	7:25	до Тернополя
особовий	9:10	з Сучави і Черновець	"	7:30	до Стрия і Лавочного
"	9:30	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Равою	"	8:50	до Янова
поспішн.	9:50	з Сучави і Черновець	"	10:30	до Черновець і Сучави
особовий	10—	з Підволочиск і Бродів	поспішн.	10:50	до Кракова в спол. з Ярославом, з Розвадовом і Н. Санчом
"	10:20	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	особовий	11—	до Підволочиск і Бродів
"	12:10	з Лавочного і Стрия в сполуч. з Хировом і Станиславом	"	4:40	до Кракова в сполуч. з Хировом, Яслом, Розвадовом і Н. Санчом
"	3:30	з Підволочиск	"	5:20	до Стрия, Лавочного і Хрова
поспішн.	5:10	з Кракова в спол. з Н. Санчом і Яслом			

Перший християнський

ново отворений
склад апаратів
і
всіляких приборів
до
заводової фотографії поручає

ниже цін у всіх фірмах краєвих і заграничних.

Апарати від 6—250 зр. на складі. — Висилка на провінцію відвратною поштою виконується. — Найбільший і найдешевший склад всіляких приборів до фотографії. На жадане випозичає ся апарати до великості 24:30 (за винагородою 2% вартості апарату) з об'єктивами Voigtlander'a, Steinheil'a, Goerza і т. д.

Едмунд Бродковський

Львів, ул. Камінна 3. 126 1—10
(vis à vis школи реальної).

„ДНІСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок ч. 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Ем. Кард. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех Епархій, обезпечає будинки, худобу, господарскі знаряди, збіжжє в зерні і солоді, сіно в стогах і будинках против шкідливих огневих за можливо найнижшою оплатою.

Школи ліквідувє ся і виплачує ся сейчас по пожарі а договори заключені з першим Товариством контрааскураційним подають „Дністерови“ можність обезпечувати і виплачувати і найвиші суми.

Полісє „Дністра“ приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністеръ“ після всіх можливих комбинацій з Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услєвіа і видає полісє і квїти в рускїм язїці.

Товариство взаїмного кредиту „Дністеръ“ стоваришенє зарєстрованє з обмеженою поручкою, приймає від своїх членів і третїх лиць вкладки до опрочентованя по 5%. Гарантія цілковїята. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за поручкою двох членів. З позичок відтїгає ся десята часть на удїл.

Зголошенє о удїленє агенції в місцевостях де „Дністеръ“ не є заступлений, приймають ся.
(35—2)

Строїтель фортепянів і панїн

з довголітною практикою за границєю при головних складах фортепянів Вп. Марек, Сейфарта et Чайковського і п. директора Мікульського приймає всіляку направу в місци і на провінції, також скорочує і політерує.

Цїни умїрковані.

Осип Ганак,

Львів, ул. Галицка ч. 15.

5—5

Вже появилє ся з друку РУСКА КУХАРКА

або

Школа варєня по руски

містить 41 знаменитих зуп.

Всі печенї, які тільки можливі: Волові, баранячі, вєпрові і т. д.

Байцванє шинок, робленє знаменитих кипшок і ковбас і т. п.

Мучні і яєчні страви

Блини — Пизні і т. п.

Знамениті рускі пироги печені з сиром, капустою і т. п.

Робленє вкусного набїлу і т. п.

Все в рускїй мові.

Цїна 70 кр.

По надїсланю переказом 76 кр. висплатє франко Друкарня народовє Ст. Манецкого і Спілка, Львів. Готель Жоржа.

Новости на дамскї сукні сезоновї!

Матерїі вовняні, Зефіри, Батисти, Піки, Кретони, Перкалі, Брокати

АНТІН ПІЗУНСЬКИЙ Львів, Академічна 12.

Парасольки,

Рукавички, «Фїгара», ковніри коронкові, Паски, Фартушки.

Магазин богато заосмотрений.

Цїни низькі, конкуренційні.

151 4—47

Руска справа

В роках 1891—1894

НАПИСАВ Н. В.

Цїна 50 кр. в. а.

З пересилкою 55 кр.

Дїстати можна в книгарнї Тов. ім Шевченка, або в Стязропїгїйскїй.

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНЕ ПИСЬМО ДЛЯ РУСКОГО НАРОДУ
під редакцією

Антонє Березинського

виходить у Львові тижнево кожної пятниці.

Будє подавати поезїї, повісти, житєшєні з портретами, поучаючі статї з історїї, письменства, господарства, промислу, вісти про читальні, вісти політичні і суспїльні. Крім того будє містити часть забавну.

Передплата: В Австрїї рїчно 4 р.
піврїчно 2 р.
чвертьрїчно 1 р.
За границєю рїчно 8 рубл.
піврїчно 4 рубл.

Редакція, адміністратїя і експедиція
Львів, ул. св. Миколая 13.

Учитель

орган руского товариства педагогїчн. двотижневник педагогїчно-науковїй, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.